

[Kjeld Olesen.]

kommende mange år; dyrtidsportioner gælder jo ikke bare for et år. Men det vil man ikke. Det må arbejdsmarkedet klare ved de kommende forhandlinger, siger man. Og jeg siger så: hvilke forhandlinger bliver det i så fald ikke?

Både når det drejer sig om LO-området og om tjenestemændene, vil der, inden man for alvor kommer i gang, være tale om et ganske betydeligt etterslæb.

Jeg synes, det er synd, at de i venstre, der har fostret det ulyksalige forslag om dyrtidsportionerne, ikke kender lidt mere til virkeligheden uden for kontorerne. Det er synd, man ikke har opdaget, at når vi i forhold til andre lande har forholdsvis ro på arbejdsmarkedet med de 2-årige overenskomster, skyldes det først og fremmest den automatiske dyrtidsregulering. Forudsætningen for, at det skal virke, er naturligvis, at man respekterer denne ordning.

I øvrigt er det jo nok i dag værd at erindre sig tidligere forsøg på at bekæmpe inflationen, hvor venstre også var med. Jeg mener således, at det var venstre, der i 1965 tog initiativ til nedsættelse af et udvalg, der skulle undersøge inflationens årsager. Det var et udvalg, der talte fine navne, f.eks. departementschef Erik Ib Schmidt og professor Anders Ølgaard, for at nævne nogle. At de havde lup på dyrtidsreguleringen, er jo en meget naturlig ting; den havde endda et særligt afsnit i betænkningen, der udkom i 1966, og hvis titel var „Inflationens årsager“.

Som afslutning på mine bemærkninger om dyrtidsportionerne har jeg lyst til at citere følgende fra denne betænkning; det er fra afsnittet om pristalsreguleringen, punkt 3, hvor der står:

„Når en så omfattende regulering af indkomsterne ikke virker som noget i retning af „en skrue uden ende“, hænger det ikke alene sammen med, at der fortsat er en del indtægter, der ikke er pristalsreguleret, det beror tillige på, at dyrtidstillæggene ikke fuldt ud modsvarer prisstigningerne, at reguleringen kun sker halvårligt og kun, når pristallet er steget over visse tærskler, at priserne ikke udelukkende er bestemt af lønomkostningerne, men tillige af råvarepriser og faste omkostninger og derfor ikke fuldt ud følger lønstigningen, samt at en del af lønstignin-

gen modsvarer af produktivitetsforbedringer.“

Forslaget om dyrtidsportionerne er jo ikke det eneste tegn på slagside. Går man statsministerens erklæring nøjere igennem, og hører man, hvad regeringens medlemmer fortæller os i pressen, forstærker det indtrykket af en helt tydelig tendens til at favorisere formueejere og lade lønmodtagere holde for.

Man bebuder forslag om, at landbrugsjord helt skal fritages for skat. Landbrugets vilkår er vist ikke just blevet forringet efter vor indtræden i EF; tværtimod er der udsigt til, at landbrugseksporten i 1973 er blevet forøget med op imod 3 mia kr. plus milliardtilskud fra FEOGA-fonden. Vi vil en stram finanspolitik, siger statsministeren, men statsministeren mener altså, at det lige er tidspunktet til at foretage en sådan finanspolitisk slækkelse.

Man vil komme med forslag om at forhøje procenten til henlæggelse på investeringsfonds; man vil fastholde lejeværdien for enfamiliehuse til 1973-niveauet og altså dermed ødelægge den ligestilling mellem ejere og lejere, som var tilstræbt i boligforliget, og for at føje spot til skade vil man så udskyde revisionen af boligsikringen. Med en håndbevægelse vil man ophæve 2½ pct.-afgiften ved salg af fast ejendom; derimod vil man være mere tilbageholdende, når det drejer sig om rentesikring til det almennyttige byggeri. Uddannelsesstøtten skal skæres ned — vi må se, hvor meget den skal skæres ned med — og fritidsundervisningen skal ikke gå ram forbi.

Endelig: hvor man havde håbet på, at det var blevet almindelig erkendt, at skattefra- drag er til størst fordel for de større indtægter, vil regeringen nu holde fast ved bolig- og andre opsparingsordninger.

Vi havde i vor naivitet regnet med, at en regering med et så spinkelt grundlag var interesseret i at komme med afbalancerede oplæg, således at man ikke unødigt favoriserede bestemte grupper. Det har man altså ikke villet.

Endnu mere uforståeligt bliver det, når man vurderer forslagene i forbindelse med det, som det nu drejer sig om, nemlig den økonomiske politik. Jeg har forstået, at man altså vil fastholde en stram finanspolitik. Ophævelse af skat på landbrugsjord, forhø-